

CLÀSSICA



Feia 38 anys que Simon Rattle no actuava a Barcelona. ANTONI BOFILL

La lliçó de música de Rattle i Berlín

Crítica

Simon Rattle

PALAU 100

1 de juliol

XAVIER CESTER

Hi havia fam de Filharmònica de Berlín (10 anys d'absència) i encara més fam de Simon Rattle (increïble, una única actuació a Barcelona en 38 anys!), i la suma de les dues necessitats va ser a bastament satisfeta per un concert per al qual el terme *memorable* queda curt. L'osmosi entre orquestra i director s'ha de veure per creure: el britànic ha modelat un conjunt en què l'opulència omnipotent d'antany ha deixat pas a una extraordinària ductilitat i capacitat de diàleg, una orquestra que reacciona prest a la batuta límpida de Rattle i que comparteix l'entusiasme comunicatiu del seu titular.

Aquestes virtuts van ser del tot evidents en aquesta joia del simfonisme romàntic que és la *Segona* de Schumann, una tria que potser va decebre els amants de les grans famalles orquestrals però que els melòmans pota negra agrairan amb fervor. Rattle va estar tan atent a les fluctuacions sobtades del discurs (magistral transicions) com a la densitat polifònica, amb una claredat i equilibri de línies irreprotxable (la col·locació oposada dels violins va ser un atot), culminant amb un *adagio espressivo* d'una emotivitat refulgent.

Els cantaires de l'Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau van ser, gràcies a un gest que honora Rattle, espectadors d'excepció de la simfonia després d'haver-se mostrat a l'altura d'uns companys d'escenari tan il·lustres al *Rèquiem* de Fauré. Pocs cops hauran sonat els dos grups amb tanta cohesió, des del més impalpable dels pianíssims fins al més enfàtic dels fortíssims. L'aliatge de violes i violoncels va aportar un escalf sonor únic a una lectura contrastada en la qual Rattle va defugir tot ensucrament. Per sobre d'una irregular Camilla Tilling, André Schuen va imposar un timbre vellutat i un fraseig noble. Una gran lliçó de música. —